

Королівство (скорочено)

Галина Пагутяк

Частина перша

Події починаються у Львові, наприкінці травня 2002 року.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

1

Якось ввечері у старенькому трамваї їхала єдина пасажирка – п'ятнадцятирічна Люцина. Вона поверталася з художньої школи. Несподівано трамвай зупинився і відчинив дверцята. Зайшов дивний на вигляд пасажир – рудий хлопець років шістнадцяти, з волоссям, зібраним у хвіст, що сягав майже до пояса. Він був вдягнений у чорну камізельку без ґудзиків і куці штанці зеленого кольору. Ноги були босі та брудні. Хлопець сів біля Люцини. З його появою кондукторка і водій почали чхати. Він спитав Люцину, чи не погано їй. Дівчинка хитнула заперечно головою, бо їй навіть на думку не спало запідозрити попутника в причетності до чхання. Трамвай теж чхнув, двері розчахнулися, хлопець вийшов і наче розчинився в повітрі. Дід, що торгував соняшниковим та гарбузовим насінням, побачив, як парком побіг лис. Після цього дід комусь зателефонував.

Дівчинка поспішила додому, бо наближалася гроза. Її мама сьогодні поїхала у відрядження. Попереду в Люцини були літні канікули. Дорогою додому вона згадала, що в місті буває небезпечно. Її мама навіть купувала газету "Посейбічні і потойбічні новини", половина якої складалася з моторошних кримінальних історій. Мама працювала у видавництві і часто їздила у відрядження. У них був кіт Фелікс, який навідувався додому через квартиру, бо біля вікна росло високе дерево. Цього разу він був вдома. Надворі починалася гроза, та кіт не боявся нічого, хіба лише зачинених вікон. Ні мама, ні Люцина не знали, що їхній котик збирається на зустріч із Королем котів.

2

Грозу боялися не лише люди, але й різна нечисть. На берегах річки, у печерах та тунелях жили опирі, довгомудики, слинявці, велетенські павуки, щурі. Час від часу історії про них публікував тижневик "Посейбічні і потойбічні новини". Автором цих статей був чоловік під псевдо Мортіус, за основним фахом слюсар-водопровідник.

Цього вечора, коли підземна ріка стала наповнюватись дощовими водами, опир фон Стронціус трохи налякався, щоб вода не намочила його мотлох, а особливо комп'ютер Макінтош. У своєму помешканні опир тримав колекцію знарядь тортур. Наприклад, стілець-підступець: коли хтось сідав на нього, він розпадався на шматки. Комп'ютер,

який Стронціус називав Тосиком, недолюблював господаря. Та без комп'ютера Стронціус уже не міг жити, особливо без Вампірнету, через який замовляв собі навіть кров. Через зливу й повинь Стронціусові було трохи марудно і вогкувато вдома. Його дуже здивувало те, що комп'ютер раптом увімкнувся (це з ним бувало), загудів, і через увесь екран з'явився напис: "Хто я?.. Де я?.."

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

3

Люцина поговорила з мамою по телефону, а потім зібралася намалювати будинок із двома вежами, який бачила, коли їхала трамваєм. Коли вона підійшла до чистого аркуша паперу, то побачила, що на ньому червоною фарбою написано: "Хто я? Де я?" Тієї ж миті стривожився кіт і кинувся до зачиненого вікна. Дівчинка випустила його і подумала про те, що їй потрібний розсудливий дорослий, який міг би заспокоїти її.

Коли напис на папері поблякнув і почав зникати, Люцина вирішила заспокоїтись і поїсти. У двері подзвонила сусідка на ім'я Гортензія. Мама недолюблювала Гортензію, бо та не читала книжок, кажучи, що має алергію на друкарську фарбу. У квартирі Люцини книжок було дуже багато, їх збирало не одне покоління. Гортензія попросила дозволу скористатися телефоном, бо її поламався. Дівчинка почула, що сусідка називає когось повелителем і згадує про подвійну дозу. Люцина вже не сумнівалася, що Гортензія та її мати – відьми. Почувши, що дівчинка хоче намалювати будинок з двома вежами, сусідка хотіла детальніше про нього розповісти. Раптом Гортензію наче щось вщипнуло і вона пішла додому.

4

Вдома Гортензію чекала її мати-відьма Олівія-Гізелла-Павлонія. Вона насварила дочку за те, що мало не проговорилося про будинок з двома вежами. Гортензія ж раділа, що їй вдалося непомітно вкрасти в Люцину якусь книжку. Олівія-Гізелла-Павлонія саме варила в кухні щось у казанку. У них жила ворона Алергія, яку взимку Гортензія підбрала з підбитим крилом. Відьми вели дивну розмову про те, що Повелитель попросив подвійну дозу, що паскудний сусідський кіт перегриз телефонний кабель і чкурнув у закляте місце до своєї Котячої Величності, а рудохвостий чогось примчався з розпроклятої землі.

Щодо Гортензії, то вона мріяла навчитися читати і вийти заміж за звичайного чоловіка. Гортензія працювала в аптеці, і на неї завжди хтось гримав. Приятельок вона не мала і росла дуже закомплексованою.

Коли вариво було готове і усі причандалля відьомської кухні перемінились на звичайні речі, мати з дочкою зібралися і вийшли на вулицю. Їх підібрав на запряжений чотирма чорними цапами візок довгомудик Лукаш, вправний злодюжка.

5

У цей час репортер газети "Посейбічні і потойбічні новини" Мортіус вирушав на лови. Він озброївся фотоапаратом, диктофоном і перцевим балончиком. Для колег-

сантехніків, котрі навіть не здогадувались про його подвійне життя, Мортіус був Грицьком Ковніром – чоловіком середніх літ, лисим, низеньким і вже трохи огрядним. А став він репортером заради того, щоб заробляти гроші для утримання справжнього тигра, який жив у нього вдома. Ілля, якого він ніжно називав Колобочком, потребував їжі. Чоловік ховав тигра від усіх, щоб не відібрали. Мортіус знав дуже багато про темні сили, але й нечисть знала про його тигра, тож Мортіусом вертіли, як хотіли. Усі його статті були попередньо відредаговані Повелителем.

Мортіус вирушав у парк Погулянка дещо з'ясувати: дід Пилипко, в минулому найзухваліший грабіжник в історії міста, який тепер продавав гарбузове та соняшникове насіння, повідомив йому, що сьогодні ввечері трамваєм їхала дівчинка, яка проживає на вулиці Кульбабовій, 4, у квартирі 14, і з трамваю вискочив лис, який побіг у напрямку Медової печери. Мортіус вирішив знайти лиса й дізнатись, що то за один. Поміж нечисті ходила легенда про лиса-перевертня зі Східної землі, який періодично навідується до Медової печери, щоб одного разу забрати звідти зачарованого лицаря для вирішальної битви з крутиголовцями.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

6

Тим часом у будинку з двома вежами (насправді то були високі цегляні комини), розпочиналось засідання Клубу книголюбів. У салоні, перед каміном, зібралися довгомуди вищого рангу, прості довгомудики, відьми, відьмаки, вовкулаки, перевертні. З'явився і Повелитель, замучений, худий. Він мав 374 роки, і йому вже були нудні ці засідання. У кріслі біля каміна сиділа Олівія-Гізелла-Павлонія, яка була єдиним експертом з книг: вона палила книги. Після спалення книг відьмаки пили алкоголь, їли закуски з жаб'ячою ікрою та коржики з перцем, згодом дехто поїхав додому. Все було майже як завжди, та сталося і дещо незрозуміле: раптом потріскало усе скло у шибках. Знечисть була збентежена і налякана.

7

Коли Лукаш відвозив Гортензію та її матір додому, четвірка чорних цапів злякалася запізнілого автомобіля і помчала наосліп через парк. У цей час сумочка Гортензії розкрилася, з неї випала книжка, яку вона поцупила у Люцини і не наважилася витягти під час засідання клубу. То була "Енциклопедія Королівства", єдиний примірник у Серединному світі.

Поки відьом не було вдома, біла ворона вирвалася на волю. Вона навіть вилікувала своє перебите крило чарівною маззю, яку мали відьми. Ця ворона була з іншого світу. І звали її не Алергія.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Маленький домовик Спрячик, який був справжнім фанатом року, повідомив Повелителя, що хтось дзвонить. То був опир фон Стронціус, який жалівся Повелителеві, що ріка може підмочити його колекцію. Повелитель у свою чергу розповів, як щось побило шибки під час засідання клубу. Опир та Повелитель вирішили зустрітися на Кропив'яному цвинтарі.

Гортензія з матір'ю прибули додому і виявили, що ворона втекла. Тим часом Лис добрався до Медової печери. Там уже був Сиволап, чорний кіт-охоронець. Інші коти пильнували печеру. Лис перемінився на хлопця і став таким, яким бачили його сьогодні Люцина. На ньому був мальовничий костюм веселого волоцюги, можливо, казкаря, жонглера, музиканта чи мандрівного писаря. Але насправді він був Марко, син Головного Королівського архіваріуса Теренція.

У печері, куди прийшов Марко, лежав непритомний лицар Серпень (він же Август). Принц був блідий, мав довге чорне волосся і скромну сіру одягу вихованця Королівської Академії. Серпень був єдиним сином короля Даниїла. Сиволап охороняв його, бо коти були найкращими охоронцями від крутиголовців. Марко прийшов, щоб забрати принца, який був під дією закляття. Половина закляття мала бути знята опівночі. Марко трохи хвилювався, що принц не прокинеться. Та й йому самому цього разу довелося важче, ніж за звичайних відвідин, бо просвіт між світами пильно стерегли невідомі сили. Коли усі в печері задрімали, з'явилася темна тінь, яка не мала форми й чітких обрисів. Вона забрала закляття. Серпень прокинувся і прошепотів: "Де я? Хто я?".

Біля Медової печери зібралося три сотні котів, яких скликав Король Сиволап. Не один кіт мріяв дожити до того дня, коли Лицар прокинеться і визволить Королівство від крутиголовців.

Серпень мало що пам'ятав. Марко не знав, як розповісти йому всю правду. Та хлопець мусив сказати сам, бо Сиволап не розмовляв по-їхньому. Марко мучився, які слова підшукати, як розповісти, що вони зараз далеко від дому, у зовсім іншому світі, звідки їм треба повернутися до Королівства, від якого залишилася тільки назва. Серпень і Марко були давніми товаришами. Вони народились одного дня, росли, наче рідні брати, як колись їхні батьки Теренцій і Даниїл. Згодом Серпень мав стати королем, а Марко – архіваріусом. До цього їм належало набратись досвіду.

Поки Марко думав, як усе розповісти другові, Сиволап людською мовою сказав, що Королівство у небезпеці. Хлопці були дуже здивовані, бо кіт почав розмовляти. Марко пояснив другові, що вони не в Королівстві, а в Медовій печері, бо це найбезпечніше місце. На щастя, Серпень не помер від отрути, його врятував помічник королівського лікаря, Антось, а королівський лікар і чародій Фабіян зрадив усіх, хоч по-людськи Фабіяна можна зрозуміти: крутиголовці викрали його дочку.

Вночі на Кропив'яному цвинтарі зустрілися Повелитель і фон Стронціус. Вони перебували в нерішучості, сподіваючись один в одному знайти підтвердження здогадів, доки не прийдуть вказівки з Імперії, центру зла. Обидва розуміли, що останні події пов'язані з принцом, тож перед ними поставало завдання – не пустити Августа до Великого Льюху, зупинити його ще в місті.

Принц Серпень та Марко мусили повернутися до Королівства і врятувати його. Як це зробити, вони ще не знали. Свого батька Марко встиг завчасу вивезти в глухе село, щоб той міг зберегти собі життя. Хлопець не знав, кого варто спершу рятувати – людей чи книги. Роками з Імперії просочувалися чорні тіні, щоб урешті завоювати Королівство без бою. Тепер усе діялося відкрито і безцеремонно, а будь-який опір нещадно карався. Марко переживав, що принц ще надто слабкий, аби витримати звістку про те, що як не нині, то завтра відбудеться офіційне зречення короля Даниїла. Він скаже так у присутності крутиголовців та їхніх прихвостнів, бо зломлений і втратив рештки здорового глузду від невеличких порцій отрути, які доливають йому щоранку в страву.

Марко і Серпень не могли уявити, що їх чекає. Не знав цього і Сиволап. Колись Серпень врятував його ще кошеням від собак, відтоді вони ніколи не розлучались. Кіт був свідком та учасником дитячих пригод принца і Марка. Бачив навіть як у дванадцять років принц зняв каблучку з пальця прекрасної Мартисії. Ось як це сталося.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Щороку у Королівстві на озері біля Чарівного лісу відбувалися змагання на честь легенди про фею Мартисію. Посеред озера стояв крихітний острів, а на острові стояла висока вежа, де колись дуже давно мешкала фея Мартисія, дружина короля Лавзанія. Якось вона посварилася з чоловіком через якусь дрібницю і зробила вежу неприступною, щоб той не міг її відвідати. Лавзанію так і не вдалось видряпатись нагору по слизькому камінні.

У Королівстві сміливці пробували здійснити те, що не вдалось королю Лавзанію, – перепливти озеро і видряпатись на вежу, на вершечку якої сиділа акторка, граючи роль феї. Із королем на змагання приїжджав і принц Серпень. Він щиро вірив, коли був малим, що у вежі сидить справжня фея, і зняти перстень з її руки – вчинок, гідний лицаря. До змагань допускались лише особи від вісімнадцяти років. Одного разу Марко застудився і лежав удома, а принц з батьком поїхали подивитися на змагання. Роль феї Мартисії грала стара і не дуже успішна акторка Гликера. Нікому не вдавалось вибратися на вежу, але Серпень, поруч якого не було Марка, який втримав би його від нерозумного вчинку, вирішив урятувати невдалі змагання. Він переплив озеро і став дряпатися на вежу. Марко вдома відчув, що друг у небезпеці, навіть чарівне яйце показувало, що принц в біді. Він справді послизнувся за кілька метрів до вершини, та

Марко знався на чарах і допоміг другові. Серпень добрався до феї і був дуже розчарований, бо вона виявилася товста, стара і розмальована.

15

У Медовій печері друзі повечеряли, а опісля Сиволап розповів принцу про все: король Даниїл хворий і у розпачі, крутиголовці, по суті, правлять Королівством. Серпня отруїли, і він проспав до сьогодні. Король ось-ось підпише угоду, яка ще більше зближить Королівство з Імперією. Друзі почали нараду, що ж їм робити. Згодом до них прийшов Фелікс – кіт, який жив з Люциною.

16

Розслідування Мортіуса виявилось невдалим, бо коли він майже наблизився до Медової печери, на нього напали темні сили. Двоє вовкулак поволокли, які виконували наказ Повелителя брати усіх, потягли репортера лісом. На щастя, Мортіус мав з собою перцевий балончик, який і врятував його. Поки вовкулаки дико вили, Мортіус тікав. Він не пам'ятав, коли ще так швидко бігав. Вдома репортера чекало ще одне потрясіння: його Колобок раптом заговорив людським голосом. Тигр сказав, що вони повинні йти в Королівство.

17

Принц і Марко знайшли у печері два короткі двосічні мечі з руків'ями, прикрашеними гербом Королівства. Мечі були зовсім однакові, тільки на одному вирізьблено корону. Мечі мали найбільшу силу тоді, коли були поруч.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

18

Коли почало світати, Мортіус і тигр вийшли з квартири. Колобок попросив Мортіуса показати місце, де його знайшли. Мортіус пам'ятав, що то була напівзасохла верба. Він писав тоді про духів старих дерев і знайшов у дуплі крихітне замучене тигреня. Тигр пам'ятав, що його несла темна і брудна вода, потім він вийшов з неї і плакав, доки не з'явився Мортіус. Колобок знав, що саме крутиголовці кинули його у воду. Друзі віднайшли ту вербу, але тигр виявив, що у невеликий отвір у дереві він не пройде, а саме так він хотів потрапити у Королівство. Мортіус здогадався, що тигр приплив колись в цей світ підземною рікою. Виходить, річка починається в Королівстві, а потім тече сюди. Репортер приклав вухо до стовбура верби й почув гул під землею. Він був спеціалістом з каналізації, тому знав, як потрапити до річки. Перед мандрівкою Мортіус подзвонив діду Пилипку і сказав, що щезає, можливо, назавжди. Мортіус мав універсальний ключ, тож вони легко потрапили у підземелля. Друзі дуже довго йшли. За одними з дверей вони знайшли багато потрібних речей: прогумовані плащі й чоботи, протигаз, мотузки.

19

Тим часом Повелитель обдзвонював своїх підлеглих. Він нагадував їм про обов'язок, а ті вигадували безліч причин, щоб його не виконати. Повелитель теж не рвався в бій,

бо відчував страх. Йому таки вдалося зібрати усіх і замовити для них автобус на п'яту годину вечора в похоронному бюро і там же – ще один опівночі. На автобусах мали бути таблички з написом "Екскурсія".

20

Мортіусу і тигру стали в пригоді плащі і гумові чоботи. Вони вже подолали довгий шлях. За четвертими дверима підземелля їх чекав сюрприз: обвалилася стеля, але разом із камінням посипалися золоті й срібні монети. Мортіус назбирав монет, але довелося повернути їх привиду, який охороняв скарби. Привид сказав, що Королівство знаходиться за дев'ятьма воротами.

Репортер і тигр довго мандрували підземеллям. Вони то підіймались, то опускались і, певно, обійшли уже під землею усе місто. Врешті, їм вдалося натрапити на двері, що вели в нижні галереї. Згодом тигр відчув запах Королівства. Та дверей не було, лише камінь. На стіні був знак – перо Фенікса, кружечок із вирізьбленим пером. Колобок знав, що двері в Королівстві відчиняють не ключем, а подихом. Він дмухнув, і камінна плита перекутилась.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

21

Зранку Люцина пригадувала вчорашній день: їй здалося, що вона мала галюцинації. Дівчинці зателефонував якийсь старий чоловік і сказав, що її мама загубила вночі у парку книжечку. Люцина обурилась і поклала слухавку. Опівдні вона вийшла з дому. На неї вже чекав дід Пилипко. Старий поросив дівчинку підійти, показав книжку і сказав, що на ній є прізвище її дідуся (Пилипко колись знав діда й бабусю Люцини). Люцина справді побачила у книжці їхній екслібрис – пташине перо в овалі. Дідусь розповів, що знайшов книжку у парку, коли збирав пляшки. Люцина взяла книжку, в цей момент повз них пройшла Гортензія. Дід сказав, що ця жінка та її мати – відьми, правда, бабуся Люцини давала собі з ними раду.

Згодом Люцина відвідала крамницю, а коли вийшла звідти, побачила Гортензію. Та сказала, що підвернула ногу, і попросила завести її додому. Люцина не хотіла цього робити після розмови з дідом, але все ж провела.

Удома дівчинка почала малювати фарбами Клуб книголюбів. Згодом вона розгорнула книгу, яку повернув дід Пилипко, але там був тайнопис. Тим часом Фелікс стрибнув на стіл і вилив чорну та червону фарби на картину. Люцина хотіла насварити кота, але раптом побачила, що з книжки вийшов чоловічок з мітлою. Він змітав тайнопис, і під ним проступали літери тієї мови, якою Люцина розмовляла й читала усе життя. Фелікс налякався і сховався під канапою. Дівчинка прочитала назву книги: "Енциклопедія Королівства: Усе, що було, є і, можливо, буде". На сторінках книги з'явилися десятки книжкових гномів (про них колись розповідав дівчинці її дідусь, а вона думала, що це все вигадки). Тепер Люцина могла читати окремі статті з "Енциклопедії Королівства", наприклад: "Коти в Королівстві", "Славетні коти

Королівства" (тут згадувався навіть тезка Фелікса – охоронець принца Серпня). Деякі рядки усе ще були зашифровані.

Люцина прочитала статтю про Серединний світ, тобто світ, у якому жила. У статті говорилося, що люди у Серединному світі розриваються між лихими і добрими вчинками, надто люблять золото і коштовне каміння. Була у книжці і стаття "Шлях до Королівства", але гноми, не довіряючи Люцині, залишили її нерозшифрованою. Читаючи книжку, Люцина відчула, що за нею стежать. Справді, стара сусідка-відьма з допомогою магічного люстерка бачила усе, що діялося в радіусі п'яти кілометрів.

22

Гортензія лежала в спальні з перев'язаною ногою й стогнала. Вона це вдавала, бо їй не хотілося виконувати наказ Повелителя і їхати в Замок разом з усією нечистю. Раптом до Гортензії прибігла матір і спитала, навіщо вона повернула книжку, яку вчора вкрала. Гортензія розповіла, що загубила цю книжку. Стара наказала негайно йти і виманити книжку в малої, бо то книжка про Королівство, де зібрані усі пророцтва. Відьми сторгувались на тому, що стара відмаже Гортензію від поїздки, якщо та виманить книжку про Королівство.

Люцина саме дочитувала статтю про Серединний світ, коли гноми знову покрили сторінки тайнописом. Дівчинка здогадалась, що усе робилось задля безпеки. Вона швиденько сховала книжку під канапу, на якій спав Фелікс. Тут саме прийшла Гортензія. Вона попросила Люцину дати їй почитати якусь книжку, поки вона лежатиме з хворою ногою. Люцина дозволила вибрати. Гортензія нишпорила по полицях, потім вхопила невеличку коричневу книжечку і пішла додому. Люцина кинулась за нею, та сусідські двері зачинились перед її носом. Дівчинка почула, як стара відьма кричить про те, що Гортензія взяла телефонний довідник, а потрібна книга лежить під канапою. Налякана Люцина зачинила вхідні двері на замок, засув, а тоді ще й на ланцюжок. У двері почали дзвонити. Кіт чатував під дверима, нявчав і вив. Згодом у нього з'явився план і він пішов.

23

Коли Серпень і Марко билися мечами, пролунав грім, і частина стіни Медової печери раптом зникла. На присутніх війнуло смородом стічних вод. Потім хлопці побачили тигра, взутого у гумові чоботи, та Мортіуса. Чоловік запитав, чи не тут Королівство, і попросив пробачення за гамір і пилуку. Марко сказав, що вони не туди потрапили, однак тигр відчував запах Королівства. Після знайомства з тигром і Мортіусом, Марко запропонував принцові скористатися підземною рікою як шляхом до Королівства. Марко зрозумів, що Мортіус і тигр нерозлучні й ладні віддати один за одного життя. Таке у Серединному світі трапляється дуже рідко.

24

Люцина не знала, що їй робити. Згодом вона зібрала деякі речі, книжку, відімкнула двері й виглянула. Перед сусідськими дверима сидів добрий десяток котів, які шипіли, демонструючи гострі зуби. З-за прочинених дверей виглядала Гортензія з мітлою й благала котів йти геть. Люцина показала їй язика і побігла вниз. Однак за дівчинкою

покотився непомітний сірий клубок.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

25

Коли Люцина добігла до трамвайної зупинки, то одразу ж кинулась до діда Пилипка, що дрімав над торбою з соняшниковим насінням. Вона сказала, що від неї хочуть відібрати книжку. Дід непомітно підчепив палицею сірий клубок, підгріб до себе, і придавив торбою з насінням.

26

Мортіус радів, що найшов супутників. Міську каналізацію він знав, як своїх п'ять пальців, та принца і Сиволапа мучили сумніви. Серпень зовсім не володів ситуацією, не орієнтувався ні в просторі, ні в часі. Коли всі дійшли до підземної ріки, куди стікалися усілякі відходи, Мортіус попросив вдягти маски і пояснив правила безпеки. Коли усі повдягали протигаз, Мортіус відчинив двері універсальним ключем. На щастя вздовж зацементованих берегів горіли електролампи.

Дорога була важкою, тож Мортіус вирішив, що їм слід зайти відпочити в лігво опиря Стронціуса. Репортер не здогадувався, що поруч із ним йде той самий принц Серпень, полювання на якого розпочалося минулої ночі. На щастя, вдень опир міцно спав, а Мортіус раніше не раз приходив до нього пограти в різні забавки на комп'ютері.

27

Повелитель сидів на телефоні, збираючи докупі свою недисципліновану команду. Він хвилювався, бо принц Август наче крізь землю провалився. Усі ці роки вони займались, за вказівками крутиголовців, спаленням книг, замість того, щоб бодай трохи навчитись військових хитрощів. А без них не допоможе жодна магія. Боявся Повелитель, що за поразку його вкинуть до Піщаної Ями, найстрашнішої в'язниці Імперії.

28

Фон Стронціус мирно спав собі на перині в домовині, а тим часом у його лігві порядкували непрохані гості. Принц Серпень сів за комп'ютер і розпочав гру. У цій грі, подолавши різні перешкоди, він побачив Замок, до якого треба було потрапити. У Замку не було жодної живої душі. Він спустився в підземелля, де було нагромаджено повно скринь із золотом та сріблом, яке перетворилося на сухе листя. Перед Серпнем з'явилися двері. Він зробив те, чого навчився в Медовій печері: подмухав на них. Почувся тріск і шипіння. Раптом увесь монітор вкрився глибокими тріщинами і екран погас. Після гри Серпень сказав, що за дверми було щось вороже, холодне, наче смерть. Королівство зараз – це Великий Льох, у якому тихо й страшно. Навіщо взагалі туди йти? Марко відповів, що навіть якщо не вдасться врятувати Королівство, вони повинні врятувати короля.

29

Люцина бігла містом, і не було нікого, хто допоміг би їй сховатись чи дати розумну

пораду. Намагалася подзвонити у мамине видавництво, але ніхто не відповідав. Вона не могла викинути книжку, бо їй було шкода гномів. На автобусній зупинці Люцина розпачливо замахала руками, невеликий жовтий автобус зупинився і підібрав її.

30

Мортіус, Марко, Серпень і Колобок вдягли протигази і рушили далі. Вони знову пішли берегом мертвої ріки, але невдовзі змушені були піднятися на верхню галерею, бо ніде не горіло світло. Ще трохи – і вони скинули протигази. Вони вийшли назовні, та Мортіус зовсім не знав, куди усіх привів.

31

Дуже швидко Люцина зрозуміла, що потрапила у незвичайний автобус. На квитку було написано: "Сеанс чорної магії. Шоу клептоманів. У приміщенні клубу книголюбів" Далі була дата: "1 листопада". Без вказаного року. Щось ззаду смикнуло її за волосся й запитало, чи вона відьма. То був домовик Спрячик. Люцина зірвалася на ноги і обернулася. Вона побачила волохаті страховиська упереміж із жінками, одягненими в якесь мальовниче дрантя. Вони побачили Люцину й збуджено загомоніли, що вона чужа.

Саме у цьому автобусі їхала у Замок нечисть. Гортензія теж мала їхати цим рейсом, але в неї виникло стільки проблем через Люцину, що вона не встигла зібратися. Ніхто не знав, що зараз діється в Замку, який стояв посеред Граничного світу: чи він взагалі існує, і чи є в ньому господар. Пасажири шептались між собою, ніби ніхто ще не вертався із Замку додому.

Люцину врятували слова: "Мене нема!" Цих слів навчила її бабуса. І одразу ж вона стала невидимою, лише Спрячик міг бачити її. Він порядив натиснути червону кнопку біля дверей. Дівчинка так і зробила, двері відчинились, і вона зникла уже насправді.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

32

Мортіус, Марко, Серпень і Колобок потрапили у дуже дивну місцевість. Довкола був туман, а в ньому чувся якийсь розпачливий писк, вовтузіння, плямкання. Марко першим зрозумів, що вони знаходяться у Граничному світі, звідки рукою подати до Королівства. Дивні звуки видавали з'їдлики – невеличкі прозорі істоти, які з'їдають туман. Вони панічно бояться крутиголовців, ще більше, як злидників. Щодо злидників, то це нова порода з'їдликів, яку колись граф Шкробель вивів у своєму замку. Злидники з'їдали усе. Шкробель жив у замку, де зараз ніхто не живе, бо злидники розорили і свого творця. У цьому замку знаходився вхід до Королівства. Замок знаходився десь на заході. Усі рушили в дорогу, і невдовзі побачили хати якогось села.

33

Сиволап пішов розвідати ситуацію в селі, а коли повернувся, то розповів, що село дуже бідне, але крутиголовців тут немає. Після Сиволапа у село пішли Серпень і Мортіус, які вдавали батька і сина. У якоїсь жінки вони попросили води і дещо

дізналися: тут усі чоловіки п'ють, автобус буває лише коли є бензин, люди тут неписьменні, школа давно завалилась. Та був у селі один грамотний дід на ім'я Люстій, нетутешній.

34

Надвечір вони пішли до діда Люстія. Він був маленький, сухенький, з короткою борідкою і волоссям, зав'язаним у хвіст, як у Марка та Серпня. Дід зрозумів, що вони прямують до Королівства. Вчора двоє стражників побили Люстія і питали, чи не бачив хлопця з лисом. Дід запропонував мандрівникам заночувати у нього, а на світанку він виведе їх на дорогу до Замку. На цій дорозі пильнували стражники на мотоциклах. Люстій не вірив, що граф порозводив злидників. Він вважав, що людські лінь і страх їх плодять. У діда Люстія жодного не було, хоч у селі злидники були в кожній хаті.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

35

Люцина кинулась бігти від страшного автобуса, але мусила зупинитися через густий туман. Він був наче живий: щось булькало, вовтузилося, можливо, навіть говорило. Поволі туман став рідшати й незабаром Люцина побачила обриси дерев і будинків. Вона й гадки не мала, що опинилась в Граничному світі. Незабаром з'їдлики остаточно впорались із туманом, й дівчинка побачила себе на площі якогось містечка. З допомогою книжки вона дізналася, що опинилася на землях, які розділяють Серединний світ і Королівство. В книжці говорилося, що тут населення дуже мало, і воно давно перебуває під контролем крутиголовців, а єдиною примітною архітектурною спорудою в граничному світі є Замок, який служить для переходу в Серединний світ та Королівство.

36

Дід Люстій пояснив мандрівникам, куди їм треба йти. На прощання він розповів, що коли жив у Серединному світі, то написав книжку, але спалив її, бо думав, що вона нікому не буде потрібна. Через цей вчинок він не може потрапити до Королівства, його наче щось зв'язує. Старий відчував, що недостойний ступити на цю землю.

37

Люцина дійшла до підніжжя Замкової гори. Там протікав струмочок, біля якого росла стара верба. Дерево оточило дівчинку усіма гілками, і в дуплі вона знайшла яйце, яке потім поклала у свою торбинку.

Замок мав дуже занедбаний вигляд, від саду залишилось кілька напівусохлих старезних дерев. Люцина вже доходила до сходів, коли над її головою почали пролітати книжки. Їх викидали з будинку відьми. Одна з книжок впала Люцині просто під ноги, дівчинка поклала її у свою торбинку. Люцина зайшла, сказала: "Мене нема!", і добре зробила, бо швидко з'явилися дві відьми, які хотіли спалити книжки в каміні. Третя відьма наказала їм зайнятися потрібнішими справами, наприклад зробили закляття проти невидимого, адже проґавили в автобусі дівчисько. Зі слів відьми Люцина

зізналася, що тут збирається уся нечисть, бо має з'явитися хлопець із лисом, а також приїде Повелитель.

38

Дівчинка блукала Замком і за одними з численних дверей знайшла шлях до підземелля. Довелося зайти туди, бо наближались відьми. Книжкові гноми освітили Люцині шлях. Вона довго йшла і опинилася у кімнаті, яка виходила вікном у сад. Дивно, бо вона не помітила, щоб вони піднімались нагору. Дверей надвір не було. Під стіною стояла знищена міллю канапа, під вікном – стіл та стілець. Поки Люцина роззиралась, гноми сховались у книжці. Дівчинка лягла на канапу і вирішила відпочити.

39

Коли Люцина прокинулась, було майже темно. На стільці сиділа невеличка тітонька з розкуйовдженим волоссям. Звали її Соня. Її дідусь і тато служили бібліотекарями в Замку, а тепер вона охороняла книжки. Люцина віддала їй книгу, яку підбрала. Виявилося, що то сонети Петрарки. Соня вважала, що Люцина повинна допомогти їй врятувати книжки від відьом. На питання Люцини, а хто ж врятує їх, Соня відповіла, що лицарі з Королівства.

Люцина дізналася від бібліотекарки, що вся нечисть приїхала сюди пильнувати двох лицарів, що прямують до Королівства через Великий Льох. Один із них принц, що був зачарований, а другий – його товариш. Крім Соні, у замку жили привиди Ясько і Мацько, колишні лакеї господаря. Якось вони підлили вином його улюблені орхідеї і їх повісили. Щоб потрапити на подвір'я, Люцина із Сонею вилізли через вікно. Перед тим дівчинка навчила бібліотекарку Замку слів, що робили істоту невидимою для темних сил. Книжки, що лежали в темряві, вони переносили під вікно потаємної кімнати, щоб потім переправити нагору.

Була вже ніч. Люцина і Соня сіли відпочити. Бібліотекарка розповіла, що тут часто бувають крутиголовці. Вони мають очі не лише спереду, але й на потилиці, і завжди озброєні. Королівство не може знищити їх, бо вже двісті років не має війська. Король – не воїн, але є надія на принца Августа. Раптом Соня і Люцина побачили в саду Повелителя. З ним була Гортензія з матір'ю.

40

Вся нечисть уже зібралася, бракувало лише фон Стронціуса. До них мали приєднатися крутиголовці-байкери із Граничного світу, які шукали принца. Одна з відьом готувала Повелителеві каву, але обпеклася до спиртівки і сказала: "Щоб ти сказала!". Вона мала на увазі спиртівку, однак кава виявилась більш вразливою. Закляття спрацювало, коли її вже тримав Повелитель. Гарячий напій вихлюпнувся йому просто в обличчя. Від несподіванки Повелитель закричав. Коли Стронціус зайшов бібліотеку, де була вся нечисть, його ніхто не помітив. У повітрі літала кава, яка то падала на розпатлану голову відьми, то кулею цілилась комусь у груди, то розсипалася зграєю брудних чорних павуків. Зупинила цю метушню матір Гортензії, сховавши каву своїм наказом торбинку.

41

Тим часом Лукаш спіймав необережну Соню, яка рятувала книжки. Повелитель вирішив, що вона знає вхід до Королівства. Ясько з Мацьком намагались якось їй допомогти, але Соня почала вдавати, що потрапила під гіпноз Стронціуса. Вона повела нечисть коридорами, а насправді мала у кишені протигіпнотичний талісман, що перейшов до неї від батька. Соня хотіла завести усю неписьменну нечисть у найдалше підземелля, а потім відкараскатись від неї і втекти. Бібліотекарка завела усіх під якісь двері і сказала, що за ними Королівство. Усі почали метушитись, Соня мала нагоду втекти, але Повелитель втримав її за руку. За дверима була невеличка кімнатка без вікон. Соня, ледве стримуючись від сміху, заявила, що там Королівство.

42

Поки вся нечисть прямувала за Сонею, матір Гортензії сіла на своє помело і полетіла в бік містечка. Там вона кинула на крутиголовських байкерів, які наближались до Замку, скажену каву. Їй байдуже було, кому шкодити, аби тільки шкодити. Майже кожної ночі вона вилітала з вікна квартири № 13 і щось таке робила.

43

Соня опинилась у темниці, яку власноручно зачинив Повелитель, разом із закляттям приліпивши печатку "Клуб книголюбів", бо іншої не мав при собі. Цю печатку він ставив на книжки, що не годились для урочистого спалення. Невдовзі мав початися світанок, але більшість нечисті лягла спати. Повелитель теж хотів спати, хоча безсоння мордувало його уже багато років через осколок меча Лицаря Королівських Окулярів. Він пішов до зали, де сиділа стара відьма. Вона сказала, що мотоциклісти не приїдуть, та все ж недобитки мотоциклетної банди добралися до замку. Вони так і не взнали, що то таке чорне літало поміж них, дряпалося й кусало. Але навіть поранені, крутиголовці могли нагнати страх на будь-кого.

44

Поки Стронціус заснув разом із іншими опирами, Повелитель хвилювався. Рівно о дванадцятій годині мали відчинитись двері до Королівства. І тоді ж могли відчинитись інші двері – до Великого Льюху, двері зради, підступу й страху. Мандрівники до Королівства мали зустрітись з Люциною, втікачкою із Серединного світу, і з нечистю, що зайняла оборонні позиції в Замку. Марко, Серпень, Мортіус, Сиволап і тигр зайшли з тилу Замку, як радив їм Люстій. Коли вони підійшли ближче, Мортіус побачив, що з вікна хтось махає хусточкою.

45

Люцина не знала, що Соню замкнули в темній кімнаті та забули. Дівчинка заснула,

а прокинулася від того, що книжкові гномики лоскотали їй п'яти. Уже сходило сонце. Люцина підійшла до прочиненого вікна й побачила двох хлопців, які мали при собі мечі. За ними йшов не старий і не молодий чоловік у сірій куртці, а слідом – величезний тигр. Люцина побачила, що книжкові гноми "Енциклопедії Королівства" стрибають від радощів. Вона зрозуміла, що наближається принц. Дівчинка витягла з кишені білу хустинку й швидко замахала. Прибульці привіталися з Люциною, і Серпень запитав, чи потрібна допомога. Інший хлопець із рудим волоссям, зв'язаним у хвіст, вбраний у куці штанці й зелену камізельку згадав, що уже бачив Люцину у трамваї. Він сказав, що тоді зразу відчув, що дівчинка не пасує до Серединного світу. Усі познайомилися, Мортіус виявився теж зі Львова. Люцина попередила усіх, що тут, у Замку, засідка.

Врешті прибульці залізли через вікно. У цій потаємній кімнаті, яка не дала відьмам знайти Люцину, не було дверей, та дівчинка намалювала їх, і всі вийшли.

46

Наприкінці коридору вони побачили двері з наклеєним папірцем, на якому писало "Клуб книголюбів". З-за дверей долинав смутний голос Соні. Її врятували, але потрібно було йти, бо крутиголовці шукали їх. Сиволап вирішив покликати на допомогу свою королівську гвардію. Для цього Марко мусив висмикнути у нього шерстинку і потерти її між пальцями.

47

Оскільки принц не з'являвся, нечисть збиралася по обіді вертатись додому. Повелитель стояв коло каміна й навіщось тримав у руці меча, котрим бився колись із Лицарем Королівських Окулярів. У ньому поволі нарастив гнів проти бездарної кампанії, що не принесла ні слави, ні ганьби. Він ненавидів і Королівство, і Імперію. Раптом до залу влетів Мортіус і оголосив, що Замок заміновано. Повелитель заспокоїв усіх і сказав, що це Мортіус, репортер "Потойбічних новин". Раптом Повелитель побачив Серпня і Марка, він запитав останнього, чи вміє він перекидатися на когось, крім лиса. Марко відповів, що він лицар, а не перевертень, а його прадід носив звання Лицаря Королівських Окулярів. Почувши про давнього ворога – Лицаря Королівських Окулярів, Повелитель вигукнув, що битиметься з Марком.

48

Марко мав гідного супротивника. Повелитель так би не старався, б'ючись із принцом, бо той його не цікавив. Марко не міг перемогти Повелителя, бо його і Серпнів мечі були запрограмовані виключно на порядність. Через це, схоже, й загинув Лицар Королівських Окулярів. Та тут довгомуду Лукашеві здалося, що його господар втомлюється. Він висунув на середину кімнати ногу. Марко перечепився і впав. Повелитель приставив меча до горла юному лицареві. Люцина вирвалася наперед і закричала, що так нечесно, бо Маркові підставили ногу. Серпень вхопив дівчинку за плечі й підштовхнув до Мортіуса й Соні, а сам затулив її. Тим часом Марко вдарив щосили ногою Повелителя в живіт. Той упав і випустив меча з рук. Раптом меч Повелителя кинувся на Марка. Другий меч вирішив теж битися без господаря і вирвався йому з рук. Подібної битви нікому ще не доводилось спостерігати. Люцина з

Сонею кудись щезли, а нечисть тікала. У безладі, що почався, люстерко старої відьми було розбито. Гортензія, щоб приховати радість, бо відтепер матуся не зможе пильнувати за кожним її кроком, почала поправляти пов'язку крутиголовському байкерові на правій руці. Той дав їй справжній пістолет і наказав стріляти у Марка. Куля пролетіла над головою принца і щезла у вікні. Обидва мечі з брязкотом впали на підлогу. Ніхто з них не переміг. Стара відьма підійшла до крутиголовця і почала сварити за те, що дав Гортензії пістолет: вона могла когось вбити. Той раптом позеленів і чхнув просто в лице старій відьмі, бо мав алергію на котів.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

49

Під Замком зібралися коти різних мастей, серед них був і Фелікс. Могутній котячий хор потряс мури Замку, аж посипались дрібні камінці. Хвиля котів увірвалась всередину. Тим часом Соня з Люциною проганяли пліснявців та слинявців від книжок. Люцина вийняла з торбинки "Енциклопедію" й попросила гномів допомогти з книжками.

Серпень оголосив: у кого алергія на котів, нехай покине Замок. Повелитель з нечистю не йшов, він чекав дзвінка з Імперії. І тут у кишені Лукаша задзвонив телефон. Повелитель говорив у слухавку, що тут є принц зі своїми помічниками. Серпень підбіг до нього і попросив телефон. Він сказав, що є принцом Августом і буде вчасно. Принц подякував Повелителю за телефон і сказав, що той може йти, поки у його підопічних не почались ускладнення. Нечисть забиралася геть. Перед тим як полетіти, стара відьма дещо пошепки сказала Люцині, від чого дівчинка поблідла. Біла ворона, що влетіла через вікно, сіла на плече принцові. Її звали Аона, і принц думав, що вона загинула. Люцина почала полетіти в сіру прірву з Феліксом на руках. "Ні! Ні!" – почула вона крик принца. І перед тим, як впасти в забуття, її пронизала думка, що, мабуть, із Королівством, не все гаразд.

Повернення до Королівства

Частина друга

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

1

Великий смуток зійшов на Королівство: у в'язниці помер король Даниїл. Крутиголовці планували ганебне зречення корони, але довелось оголосити про смерть короля. Було приспущено зелені прапори зі срібною пір'їною. Після смерті короля відчинився Великий Льох, в якому опинились Королівство і Граничний світ. Зникли всі

невидимі кордони, які не впускали і не випускали зла, хоча завжди існували щілини, через які воно просочується. Та Великий Льох – це не певне місце. Над Королівством, як і раніше, світитиме сонечко, зеленітиме трава, але погасне світло мудрості, любові, доброти.

Принц Серпень і Марко стояли у гурті людей перед палацом. Опадало пожовкле листя, хоч тільки почалося літо. Озброєні крутиголовці оточили все довкола, у палаці вирішувались проблеми надзвичайної ваги. Марко і Серпень були вдягнені в інший одяг і капелюхи, щоб не видати себе. Принц дуже сумував, і для Марка це було нестерпним.

2

У столичному передмісті, яке називалось Зеленими Кутками, зупинилися прибульці з Серединного світу. Прийняв їх давній приятель короля Онисьо. Колись він працював помічником студентів та викладачів, а коли виріс, то став опікуном-господарем цілої Академії. До Онися Серпень із Марком привели Мортіуса, Соню, Тигрисика і обох котів, Сиволапа й Фелікса. Люцина весь час перебувала у непритомному стані. Вони, полишаючи замок, опинились на полі конюшини, звідки рукою було подати до хатини Онися.

Уже стемніло, коли Марко і Серпень повернулися до свого тимчасового дому, промовчавши цілу дорогу. Онись і Мортіус приготували вечерю. Усім було дуже сумно. Онись пообіцяв принцу, що завтра піде з ним до палацу і вони спробують потрапити всередину. Сиволап умовляв Фелікса заговорити людською мовою, але той все ще не бажав цього робити. Марко й Онисьо були всерйоз занепокоєні станом Люцини. Марко знав про дівчину лише те, що в неї вдома була магічна "Енциклопедія Королівства", а цією книгою можуть володіти тільки особи королівської крові.

3

Поки після вечері Тигрисик грався з Онисьовим собакою Серденьком, Мортіус поринув у тривожні роздуми, як влаштуватись у Королівстві, котре може колонізувати Імперія. Мортіус як-не-як був найстаршим серед усієї команди, що прибула до Королівства, тобто звалилась у нього. У його голові поволі зріли плани повернення трону законному спадкоємцю, один гірший за другий.

4

Принц Серпень згадував, як побачив батька в кабінеті, а над ним нависала тінь імперського радника вищого рангу. Той простягав королю якийсь папір і говорив при цьому різко й вимогливо. Марко випадково дізнався, певно, підслухав, що король збирається підписати угоду, яка дозволить крутиголовцям будуватися в столиці. Річ досі нечувана, справжній злочин. Того дня Серпень прийшов до батька і попросив не підписувати жодних паперів із крутиголовцями. Хлопець схопив папір, на якому стояла печатка крутиголовців із зображенням чорного цапа, і роздер його навпіл. Що ж було далі? Наче вогнем обхопило руки й усе тіло, і він втратив свідомість. А через мить – пробудження в Серединному світі. Серпень не розумів, чому король піддався крутиголовцям, що призвело до падіння у Великий Льох? Зрада? Страх?

5

Марко знайшов свій старий велосипед у повітці й поїхав до себе додому. Йти разом із принцом до палацу йому не дозволили. Вдома все було перевернуто й розкидано. Добре, що в нього було потаємне місце, про яке не знав навіть тато. Там хлопець тримав свої чарівницькі приладдя: магичну кулю, вогняне перо, рукавички, якими можна було брати затруєні лихими чарами предмети, кілька слоїчків із бальзамами й протиотрутами, камінь сили. Раптом просто в двері влетіла біла ворона. То була Аона. Саме вона була полонянкою Гортензії. Ворона сіла Маркові на плече й притулилась дзьобом до його щоки. Перед відходом Марко на білій стіні написав вогняним пером: "Тату, усе гаразд. Ми в друга. Бережи себе". Це міг прочитати лиш той, кому призначалось послання. Марко згадав про матір, яка впала з коня і розбилася, коли йому був лише рік. Того ж дня зникла і королева Олімпія. Так що вони з Серпнем росли без матерів.

6

Онисю з принцом вдалося пройти у палац через службовий вхід. Серпень взяв коробку з квітами і так вдалося пройти повз крутиголовців. Коридорами сновигало повно людей, і ніхто не звертав на них уваги. Вони передали квіти розпоряднику похорону, доброму старенькому Йосифу. Коли той ненароком торкнувся руки принца, то щось відчув і глянув на хлопця. Очі його спалахнули радістю, і старий міцно стиснув лікоть Серпня. Онисью був дуже вдоволений: Йосиф пересвідчився, що принц живий і що є кому правити Королівством. Мабуть, цієї ночі вже скличуть таємну раду, щоб вирішити, як діяти далі.

7

Марко йшов парком, коли з його кишені почав валувати дим. Він витягнув магичну кулю, яка ніби наповнилась сірим попелом, крізь який прозирав вогонь. Марко подумав, що Серпень у небезпеці, і кинувся в бік палацу. Він побачив Онисю з Серпнем, з ними все було добре. Згодом Марко вийняв магичну кулю, щоб глянути, чи вона не очистилась від попелу, але вона випорснула з рук і розбилась на друзки. З неї висипався попіл. Одразу ж невидима рука згорнула до купи сіру речовину, й звідти висоталась темна постать багаторукої й багатогої істоти. Власне, її тінь, і ця тінь увійшла в землю. Марко бачив щось подібне вперше.

8

Тим часом Мортіус виконав бажання Тигрисика: висмикнув з його спини волосину і розтер долонями. Після цього Соня і Мортіус розмовляли на кухні про те, що робити з Люциною. Розмову перервав Колобок, бо чари подіяли і прийшла його мама. Це була

біла тигриця, яку колись відвезли до Імперії і тримали там у клітці. Чари звільнили її. Побачивши, що Люцина слабне, Мортіус і Сиволап вирушили по лікаря.

9

Лікарем виявилася підстаркувата пані, яка лікувала тварин, але Сиволап таким лікарям довіряв більше. Лікарка сказала не будити Люцину, не шуміти, а для того, щоб організм не виснажився, дала пляшечку з рідиною, яку потрібно було капати на уста.

Після відвідин лікарки Соня підстригла своє волосся. Раніше вона цього не могла зробити через трьох кольорових мишей, що жили у її зачісці. Тепер бібліотекарка помолодшала і стала виглядати як гарненький хлопчик.

10

Батько Марка прибув у столицю Королівства, бо тримав від Онися листа. Він йшов вулицею, коли його спинили крутиголовці. Чоловік не підкорився наказу сісти їхню машину, почав тікати, і в нього вистрелили. Він лише встиг подумати "Марко", а потім впав мертвий. Саме в ту мить магічна куля випала в Марка з рук і розкололась. Тіло кинули у вантажівку, жодних документів при вбитому не виявили. Крутиголовці поки що вбивали людей крадькома, і родичі загиблих не знали, що з ними сталося. Але був один чоловік, що за цим усім спостерігав із віконечка горища, і коли крутиголовці поїхали, підібрав у пилуці маленький срібний медальйон, всередині якого були фотокартки жінки й хлопчика.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

11

Олімпія поверталася додому в Серединному світі і зустріла діда Пилипка, якого вона спершу не впізнала. Дід знав її маму і колись приходив до них. Він допоміг донести речі до трамвая і розповів, що позавчора якась нечиста сила потрощила вікна у трамваї. Допровадивши Олімпію на третій поверх, Пилипко порадив стерегтися сусідок, а його шукати пополудні на зупинці, якщо знадобиться.

Була ще тільки сьома ранку. Олімпія тихенько увійшла, бо думала, що дочка спить, але її не було. На столі лежав малюнок: старий, моторошний на вигляд будинок. Горішній поверх був залитий червоною фарбою, що, певно, мало означати пожежу. Почувся якийсь шурхіт, і впоперек аркуша проступили слова, написані вогнем: "Королівство у небезпеці!" У спільному коридорі щось загуркотіло й почулася лайка. Олімпія розчахнула двері. Там вовтузилися обидві сусідки, Гортензія та її матуся. Стара відьма сказала, що Олімпії пора вирушати до Королівства, себто тепер до Великого Льоху.

12

Онисьо пояснив Серпню, що сьогодні вночі збереться Рада Старих, треба піти туди, вони повідомлять про час і місце. Принц єдиний, хто має право на корону, і про це право треба заявити негайно. Зазвичай нового короля обирала Рада Старих, але за теперішньої ситуації обиратиме Імперія. Принц боявся, що надто погано знає життя,

щоб стати королем. Серпня і Онися наздогнав Марко і розповів, що залишив чарівну записку татові в їхньому будинку. Всі троє пішли додому.

13

Вдома песик Серденько кинувся розповідати господареві про появу матері Тигрисика. Марко й Серпень, як і все Королівство, знали тигрицю Іляну. Народивши Тигрисика, вона виховувала його в затишному будиночку посеред гір на схід від столиці, а потім несподівано зникла разом із доглядачем. Тигриця вважала, що Люцину обов'язково знайде мама. Іляна навіть знала, хто мама дівчинки, але мовчала.

14

Олімпія, мама Люцини, була налаштована рішуче. Вона розуміла, що ніхто їй не допоможе. Жінка побігла до трамвайної зупинки. Діда Пилипка там ще не було. Олімпія побігла до будинку з чотирма коминами, що здалеку нагадували вежі.

15

Повелитель лежав у ванні і думав про своє життя. У 1748 чи 1749 році він збирався виїхати з міста, але почалася моровиця, і жаль було втратити нагоду зробити кар'єру... Одного вечора у ворота його маєтку постукала жінка з дівчинкою, яка мала десь зо два роки. Повелитель наказав їх впустити, бо розумів, що вони з Королівства. Жінка розповіла, що ніч застала їх у дорозі до міста, куди вони поспішають до її хворої матері. Те, що вона не боїться міста, охопленого панікою й смертю, лише підтвердило здогад Повелителя. Той охоче надав притулок жінці з дитиною. У його голові тим часом роїлись підступні задуми. Жінка з Королівства не була йому підвладна, а от дівчинка... Цілу ніч він придумував різні способи, як розлучити матір із дитиною. На світанку жінка збиралася йти. Повелитель попросив показати йому дівчинку, яка саме спала, а її обличчя було закрите. Жінка відгорнула хустку. Повелитель обома пальцями стиснув дитині зап'ястя. Жінка відсахнулась і вибігла за ворота. Почувся плач дитини. Повелитель гукнув жінці услід, що дитина ніколи не повернеться до Королівства, до четвертого покоління.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

16

Олімпія прийшла до Повелителя. Він виглядав дуже кепсько після вчорашньої битви з Марком. Олімпія запитала, де її дочка. Повелитель відповів, що Люцина зі своєю компанією залишилася в Замку, а зараз, либонь, у Королівстві, яке незабаром стане колонією Імперії.

Олімпія показала йому дві бліді плями на зап'ясті і сказала, що вони помалу зникають з кожним поколінням. Вона – остання. У Люцини вже немає слідів від його пальців. Олімпія перша змогла повернутись до Королівства, але ненадовго. Жінка запитала, навіщо він тоді зробив це. Виявилося, що Повелитель просто хотів померти, але не міг. Олімпія не мала в серці ненависті. Ненавидить той, хто боїться. Вона сказала, що він нарешті засне. Повелитель заплющив очі, і чорна свічка біля нього

погасла. Олімпія, не озираючись, вийшла з будинку, потім обернулась. Будинок зник.

17

Тигриця Іляна мала опівдні видіння, що усе згорить, тому радила тікати з дому Онися. Той зібрався йти з хлопцями по ліки в аптеку, а Мортіусу наказав бути головним. У разі найменшої небезпеки вивести усіх, куди покаже пес Серденько, потрібно лише сказати слово "Притулок".

18

Олімпія побігла назад, додому. Трамвай якраз над'їхав. Вона впала на сидіння, у салоні зовсім не було людей. Коли Олімпія зітхнула і промовила: "Королівство", дрімаюча кондукторка чхнула раз, а потім другий. Шибки знову побилися, а Олімпія вистрибнула з дверей і ледь не впала на діда Пилипка. Він побажав їй щасливого повернення до Королівства. Олімпія прийшла у свою квартиру і побачила, що будинок на малюнку дочки зник. Також зник ледь помітний слід від пальців Повелителя на її зап'ясті.

19

Вночі Онисьо, Марко і принц пішли в аптеку, а Сиволап із Феліксом вирушили назирці. Мортіус розумів, що квапитися такої пори можна лише на якусь дуже важливу таємну нараду. У цей час прокинулася Люцина. Дівчинка познайомилася з Іляною, а потім сіла з усіма на кухні пити каву. Темрява за вікном не давала їй змоги побачити Королівство. Тим часом песик Серденько стеріг двір.

20

Люцина подивилася в свою торбинку, але там було лише яйце, а книжка, потрапивши нарешті до Королівства, могла податися куди завгодно.

Ніч усе тривала й тривала. Громадяни йшли прощатися зі своїм королем. Претендента на престол не було, і після похорону імператор сподівався взяти Королівство під контроль. Лише Рада Старих стояла на заваді, причаївшись невідомо де. Цей загадковий наддержавний утвір існував незалежно від Короля.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

21

Імператор якраз виїжджав із своїм почтом, і Головний Маг кинув карти та сказав, що нічого доброго не видно. Він порадив вдарити у найсильніше місце – не трон, не палац, навіть не той хлопчина, якого ніяк не вдалося вбити, а те, чим володіють Старі. Розлючений імператор поїхав, пообіцявши, що втопить мага, коли той набрехав.

22

Кіт Фелікс уже наближався до садиби Онися, коли побачив вантажівку з крутиголовцями. Він побіг додому і попередив про небезпеку. Люцина зраділа, побачивши свого кота і була дуже здивована, коли він почав говорити людською мовою. Мортіус знайшов Серденька, і собака повів їх через чорний хід. Вони продиралися крізь кущі, та раптом вийшли до машини ворогів. На щастя, крутиголовці вже пішли до

будинку. У машині був лише сонний водій, але його зв'язали і відтягнули в кущі. Мортіус сів за кермо. Серденько залишився, щоб доповісти про все господареві. Машина рушила.

23

Чорний великий птах намагався уже втретє перетнути межу, що відділяла Імперію від Королівства. На землі межею була Ріка, широка й глибока. Чорний птах міг стати здобиччю для підлітка, що нудився в човні. Той справно поклав стрілу на тятиву лука й, дочекавшись, коли птах наблизиться, вистрелив. Але почувши свист, птах відсахнувся вбік і потрапив до Королівства.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

25

Олімпія завершила усі справи в Серединному світі, щоб ніхто більше не пам'ятав про неї та її дочку. Вона вийшла на балкон, промовила: "Все", і почала падати. У Серединному світі стара відьма сказала Гортензії, що Олімпія вирушила до Королівства. Потім стара ще встигла вимовити дивні слова: "Я не спалила жодної книжки. Справжні книги не можна знищити". І відійшла туди, звідки ніхто не повертається.

25

Онись, Серпень і Марко прийшли до аптекаря. Сиволап був з ними, але залишився за рогом будинку. Спершу покликали Марка і повели таємним ходом. Він опинився у кімнаті, де якийсь чоловік показав йому тіло батька і розповів усе. Хлопець мав отримати батьків золотий медальйон, але попросив, щоб ця річ залишилася з батьком. Після прощання з батьком Марко розмовляв зі Старими, хоча дехто з них ледь мав за тридцять років. Хлопець був вражений, бо вони наче не переймалися долею Королівства. Коли він сказав, що крутиголовці вбили його батька й короля, йому відповіли, що король помер від нервового виснаження, а Головного Архіваріуса застрелили як приватну особу, що не виконала вимоги патруля зупинитися. Марко отримав дивне прохання: ніщо не повинно завадити завтрашньому віче у палаці. Особи, які прибули з Марком із Серединного світу, повинні поводитись, як належить гостям, і не пробувати вплинути на хід подій. На прощання один із Старих кинув йому прозору скляну кулю. Хлопець вийшов, а після нього до Старих зайшов принц.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

26

Один з дванадцяти Старих повідомив принцові, що помер і король, і Головний Архіваріус. Потім Серпня спитали, що він думає про теперішню ситуацію. Хлопець відповів, що якщо в них не буде короля, Імперія візьме їх під свій патронат. Старі

сказали, що принц неповнолітній, отже не може стати королем. Серпень надіявся, що крутиголовців не покличуть на допомогу, бо вони убили його батька і багатьох інших. Раптом якась жінка чітко мовила, кидаючи слова, наче каміння: "Можливо, його убив твій зухвалий вчинок!" Серпень не чекав такого. Він аж пополотнів. Якийсь чоловік сказав принцові, що йому хочуть повернути те, що він втратив і не сподівався знайти. Серпень отримав наказ йти, поки ніч, до Чарівного лісу, а звідти – до Вежі на озері. Але завтра о третій пополудні хлопець мусив повернутись додому, в палац.

27

Марко і Серпень на хвилю зустрілися. Принц сказав, що вирушає до вежі на озері, а Марко повідомив, що повертається до Мортіуса та інших. Онисьо тим часом ступив уже третім до кімнати, де були Старі. На велике здивування Старі попросили його стати одним із них, стати Головним Архіваріусом. Онисьо вагався, бо не вважав себе достойним, але все ж таки його вмовили.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

28

Імператор був уже старий, однак не втримався від спокуси прибрати Королівство до рук. Упродовж років правдами і неправдами крутиголовці проникали до Королівства, вивчали його, шпигували за людьми, і знали про королів та їхнє оточення навіть більше, ніж сам король. Імператор приїхав до Річки, де уже чекав пором.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

29

Олімпія опинилася в озері біля Вежі у Королівстві. Вона вибралася з води і увійшла у Вежу. Коли жінка виглянула надвір, то побачила Чарівний ліс. Олімпія почала підніматися сходами на Вежу. Нарешті вона дісталася верхнього поверху. У кімнатці в шафі жінка знайшла скромну чорну довгу сукню, довгий серпанок й черевички, що було дуже до речі. Вона перевдяглася і вмостила у кріслі. Здається, вона захворіла: пекли очі, поболювало горло. Жінка помітила, що її волосся віросло за ніч і вже сягало плечей.

30

Імператор не зміг добратися до Королівства. Вода, якою рухався перевіз, перетворилася у брудне зелене місиво. Ніхто не знав, що відбувається. І хоч раніше інші крутиголовці зі злими намірами усе-таки потрапляли до Королівства і встигли накоїти там багато лиха, Імператора щось не впускало. Ще три дні тому він міг перетнути кордон, а сьогодні – ні.

31

У Вежу влетіла "Енциклопедія Королівства". Олімпія розгорнула книжку й

побачила екслібрис свого батька – пір'їну в овалі. Не було жодних сумнівів, що книжка прибула сюди з Серединного світу. Гноми вишикувались перед нею, вклонились і сказали хором: "Доброго ранку, королево!" Олімпія наказала усе пояснити. Найстарший гном сів їй на плече, щоб краще було чути, й почав розповідати все, що сталося раніше.

32

Люцина їхала з усіма краденою машиною і думала про матір та книжки, які були в них вдома: в їхньому домі всі знали про Королівство, але їй не розповіли. Мортіус аж млів від страху: пощо було викрадати чужу машину? Він навіть не був певний, чи зможе зупинити її. Натомість Соня не виявляла ні найменшого страху. Вона додавала відваги і Мортіусу. Соня знайшла в машині дорожню карту, а в ній – шлях до Королівської Друкарні.

33

Друкарня була замкненою, сторожем виявився хлопець років чотирнадцяти. Разом з цим хлопцем Мортіус взявся за виготовлення листівок із повідомленням про те, що принц живий. Узявши мішки з листівками й банки з клеєм, товариство сіло в машину.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

34

Коли Марко під'їхав до будинку Онися, то побачив, що в домі побували крутиголовці. Хлопець почав усвідомлювати, що втратив батька, і згадувати, як почав ще з дитинства цікавитися магією.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

35

Хлопець з друкарні та його друзі допомогли швидко розповсюдити листівки в столиці. Починало світати, але Мортіус хотів зробити ще одну справу. Він під'їхав до Центральної телефонної станції, але там була охорона, і Соня вмовила Мортіуса забиратися звідси. Він вирішив їхати на телебачення, але зачепив джип крутиголовців. Почалася гонитва, яка супроводжувалася стріляниною, як у справжньому бойовику. Уже не один джип гнався за ними, а цілих три, нашпигованих озброєними крутиголовцями. Мандрівники звернули в парк і заїхали в озерце. Коли вони ще летіли вниз, тигриця зуміла вибити дверці й випхати Тигрисика з Люциною. Мортіус, Соня і Фелікс залишились у кабіні, але вони врятувались, бо в машині був люк. Тигриця з Тигрисиком припливли на порятунок. Поки погоня наближалась, вони встигли сховатись у кущах під високим берегом.

36

До Марка в Онисевій хаті прибіг песик Серденько і довів його до того місця, звідки

почалась божевільна поїздка автомобілем. Марко рушив по слідах машини. Не встиг він пройти й кілометра, як зауважив на дорозі й у кущах аркушки однакового розміру. На них було написано про те, що принц Август повернувся.

37

Принц із Сиволапом були вже у Чарівному лісі. Тут вони зустріли переліток та їхнього Короля. Ельфи-перелітки збиралися у подорож. Король розповів, що його народ прийшов сюди зі світу, який війни зробили пустелею. Чотириста років минуло швидко, і тепер вони повинні переселитись до іншого місця, щоб не застигла кров у їхніх жилах. На прощання Король переліток сказав принцу, що на нього чекає людина, яку він ніколи не забував, але не сподівався побачити.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

38

На острові Серпень зустрів жінку, яка когось йому нагадувала. Її очі були дуже сумні, вона сказала хлопцеві, що чекала його. Коли він запитав, хто вона така, жінка спитала про його матір. Серпень відповів, що коли був малий, йому говорили, що мама перебралась до іншого світу. А потім він здогадався, що вона померла. Жінка сказала, що перейти до іншого світу – ще не означає померти. І вони пішли на Вежу.

39

Пором імператора досі не міг зрушити з місця. Виглядало на те, що Ріка дала час на роздуми. Якби він був молодшим, то зробив би усе, щоб розігнати туман і прорватись через Ріку, навіть ціною власного життя. Але зараз він підкликав особистого секретаря й наказав підготувати офіційне повідомлення, наприклад, щось про невідкладні справи, державну зраду, які змусили Імператора почекати з візитом до Королівства.

40

Олімпія розповідала Серпню, що доки їй не виповнилося 21 рік, вона нічого не знала про Королівство. Не могла туди потрапити через оті знаки на руці, родове прокляття. Усе почалось з того, що в сусідній квартирі поселились дві жінки, схожі на відьом. Матері Олімпії вони не сподобалися, але Олімпія трохи приятелювала з Гортензією. Якось стара перестрінула Олімпію на сходах і сказала: "Чекаєш прекрасного принца, який забере тебе в Королівство?" І гидко захихикала. Взимку Олімпія побачила на пустирі під деревом пораненого хлопця. На дереві сидів великий чорний птах, який кричав, наче вимагав, щоб вона пішла геть. Олімпія забрала пораненого додому, бо розуміла, що він з того племені, з якого походив її рід.

41

Мортіусу, Соні та Люцині вдалося знайти готель. Господиня, старша огрядна пані, злякалась дивних гостей, але попередила, що тут зупинились чиновники з Імперії, які поїхали до палацу і повернуться увечері. Після сніданку мандрівники повеселішали. Коли вони вийшли з готелю, вулиці були порожні. На бруківці були стрілки, які

показували їм куди йти. Написи залишив їм Марко. Це було вогняне послання, тобто їх бачив лиш той, кому вони призначені. Незабаром вони опинились перед металевою брамою, за нею був сад, де чекав Марко.

42

Олімпія продовжила розповідь. Чорний птах – то був перевертень, а рани, нанесені злом, ніколи не загоюються, отрута діяла повільно. Олімпія вийшла заміж за того хлопця, його звали Даниїл, вони почали жити у Королівстві. Король, батько Даниїла, помер незадовго після їхнього прибуття. Олімпія знайшла собі подругу на ім'я Мелінда, майбутню матір Марка, яка стала дружиною Головного Архіваріуса. Весільним дарунком Даниїла була магічна "Енциклопедія Королівства". Олімпія намагалась бути хорошою королевою, але все одно почувала себе чужою. У короля почали траплятися дивні напади страху. Народився Серпень, хоч його справжнє ім'я – Август. Згодом почали з'являтися крутиголовці.

Кули Серпню було три місяці, король кудись поїхав без охорони. Олімпії довелося керувати цілою державою. На четвертий день Даниїл повернувся і зізнався, що втрачає над собою контроль через прокляту кров того чорного птаха. Але тепер у Граничному світі він сховав одну цінну річ і спокійний.

Одного літнього дня Олімпія вирішила прогулятись біля річки. А потім сіла в човен. Тільки хотіла відпливти від берега, як з'явився якийсь чоловік. Він сказав, що прийшов за велінням старих. Чоловік почав розповідати про небезпеку, яка загрожує державі. Проблема, за його словами, була в Олімпії, бо король засліплений любов'ю до неї і ладний пожертвувати Королівством. Тому Олімпія мусить залишити його сама заради блага Королівства. Чоловік говорив, що мати Олімпії у Серединному світі давала принцу Даниїлу отруту, яка ослабила його дух. Вона робила це для того, щоб повернути дочку до раю, куди не могла сама потрапити. Тепер, коли Олімпія поїде, вдасться призупинити дію отрути. Знак на її руці несумісний з королівською гідністю. Олімпія повірила чоловіку, але хотіла забрати з собою в Серединний світ сина. Чоловік не дозволив і сказав, що Олімпія чекає другу дитину, тож покине Королівство не сама. Вона мусить піти, бо її поява послабила кордони держави, а цим скористається Імперія. Коли жінка сказала, що не вірить у все це, чоловік вийняв ніж і приставив собі до горла. Бризнула кров на її сукню. Олімпія закричала і втратила свідомість...

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

43

Марко зустрівся з усіма біля занедбаного будинку свого діда і сказав, що треба негайно йти до палацу. Дістатися туди можна було через Королівський сад. Марко чогось не доказував, але це вже сприймалося не як вияв обережності чи недовіри, а як намагання зробити сюрприз. Попри втому, очі його сяяли надією.

44

Ще з першими променями сонця нечисленна процесія провела тіло короля Даниїла

до родинного склепу. Досі не прийшла звістка від Імператора. Крутиголовці починали втрачати терпіння. Із вчорашніх тріумфаторів вони почали перетворюватись на розгублених чужинців,

Після похорону короля відбулася церемонія читання Закону про успадкування королівського трону. Радники короля Даниїла покладали надії на Старих, котрі в особливих випадках надсилали записку, яка допомагала вирішити проблему. Головний Церемоніймейстер отримав її сьогодні зранку. Лише він знав, хто приніс записку, і де вона лежить. Найближче оточення покійного короля знало про послання і відчувало значне полегшення: Старі не порадять нічого такого, що б зашкодило громадянам Королівства.

Головного Архіваріуса Королівства теж поховали, але про це було відомо лише небагатьом друзям.

45

Пробираючись до палацу, Мортіусу страшенно приємно було бачити, як люди читають його листівки. Біля палацу збиралися люди, церемонію також збиралися транслювати по телебаченні. Марко привів їх до муру, що оточував Королівський сад, де король відпочивав від державних справ. Хлопець відчинив невеликі металеві дверцята, і всі опинилися в саду.

46

Королівські радники знали, що трапилось на кордоні, точніше здогадувались, однак мовчали, сіючи розгубленість у рядах крутиголовців, котрі раптом відчували свою відірваність від Імперії. Головний Посол Імператора вимагав відкласти церемонію до прибуття Його Імператорської Величності, але йому ввічливо відповіли, що нового правителя Королівства потрібно обрати не пізніше, як через 12 годин після похорону. Перші люди з Граничного світу вже прибули до столиці, а серед них дідусь Люстій, що прихистив наших мандрівників однієї ночі.

47

Соня з Люциною не знали, що саме відбуватиметься зараз у палаці. Їм здавалося, що це їх начебто не стосується. Вони милувалися садом, який був творінням переліток. Марко привів друзів до альтанки, звідки відкривався чудовий вид на квітник. Хлопець разом з Мортіусом пішли до палацу, а решта вирішили відпочити в саду.

48

Головний Церемоніймейстер оголосив, що зачитає Закон про успадкування королівського трону. Згідно закону, місце попереднього короля мав обійняти найстарший син чи дочка. Потім Головний Правничий Королівства сказав, що у короля Даниїла був єдиний син, принц Август, якого він призначив наступником трону в Указі за номером 344. Чоловік почав зачитувати Указ...

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Марко та Мортіус стояли у коридорі і все чули. Хтось повідомив про те, що принц Август живий. Головний Посол Імперії сказав, що Август неповнолітній і не може бути королем ще два роки. Правничий сказав, що вони отримали послання від Ради Старих. Головний Церемоніймейстер зачитав послання про те, що Рада Старих радить призначити тимчасовим правителем Королівства матір принца Августа, Її Величність Королеву Олімпію.

50

У палаці з'явилася жінка з довгим руським волоссям у чорній сукні. Поруч із нею йшов хлопець. Багато хто з присутніх упізнав королеву Олімпію, котра зникла п'ятнадцять років тому. Головний Церемоніймейстер привітав її з поверненням. Королева Олімпія звернулася до свого народу і розповіла, як чорна сила, що має безліч облич, поглумилася над її родиною. Усі ці роки вона вважала винними в своєму нещасті Старих, бо від їхнього імені їй завдали тяжкої образи. Також вона розповіла, що має дочку, якій зараз 15 років. Виступив Лицар-Заступник, який завжди ставав на захист скривджених і вбогих. Ним виявився дід Люстій, котрий у Граничному світі не побоявся прихистити в себе наших мандрівників.

51

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

У Королівському саду усі заснули, крім Люцини. Вона згадувала, як стара відьма сказала їй тоді пошепки: "Прокляття знято, моя королівно!". Марко прийшов у сад, усі побачили, що вгорі б'ються два птахи: один чорний, другий білий. У Марка з кишені випала скляна куля. У ній, як колись у тому дитячому спомині, відбилась битва білого й чорного птахів. Люцина вибігла з альтанки й щось крикнула. Марко кинувся їй назустріч, обхопив руками і вони обоє дивились, як б'ються птахи. "Як Білий Птах поб'ється з Чорним Птахом, Настане день чи ніч?" – сказав Марко. То була найдавніша пісня, записана в Королівстві, яка ще існувала, напевно, до нього. "День!" – відповіла Люцина. І сталося диво: обидва птахи розтанули в небі, лише на землю повільно падали зрошені кров'ю біла пір'їна й чорна пір'їна.

Стежкою до них йшла жінка в золотій короні, а з нею Серпень. Люцина побачила матір. Дівчинці теж принесли корону – тоненький золотий обруч, викуваний для принцеси Кременії 356 років тому.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Що було потім

У Серединному світі

Мортіусу у Серединному світі знайшли заміну. Єдиний, хто чекав їх з тигром і пам'ятав, це дід Пилипко. Якимось пізньої осені до нього прилетіла сива голубка з білою пір'їнкою в хвості. Вона принесла послання від Мортіуса. Той писав, що щасливо живе з Тигрисиком у Королівстві, а королева Олімпія і принцеса Люцина передають дідові сердечні вітання й посилають перстеник з діамантом, щоб він поліпшив собі життя. За той перстеник дід купив собі невелике помешкання.

Квартира на вулиці Кульбабовій, де мешкали Олімпія з Люциною, кудись зникла. Гортензія вибралася з міста, стала знахаркою і дала оголошення до газети про те, що хоче познайомитися з чоловіком, який згодний жити в сільській місцевості.

Матір Гортензії насправді була охоронницею королеви Олімпії в Серединному світі й дуже вміло прикидалась. Повелитель здогадувався про це, але сам він втомився служити темним силам, і його Клуб любителів книги в Серединному світі – то було найменше зло, яке можна було заподіяти людям, котрі майже не читають і самі ставляться до книжок ще гірше.

Щоб врятувати Тосика, Стронціус переселився в сухіше місце — придбав собі невеликий будиночок. За грубі гроші безробітний програміст полікував Тосика, забравши з його пам'яті неприємні спогади. Тосик перестав лаятися, але натомість відмовився підключатись до Вампірнету. Не маючи змоги замовляти справжні харчі, старий опир перейшов на томатний сік.

У граничному світі

Відколи між Граничним світом і Королівством зникла межа, усе в цьому забутому щастям краї стало мінятись на очах, а з'їдлики зовсім повтікали. Перелітки на чолі зі своїм Королем, прийшли в Граничний світ, аби посадити дерева й квіти та показати людям дещо із мистецтва вирощувати рослини.

Соня жила в Замку і вчила дітей писати і читати. Якимось до неї прийшов Мортіус з Тигрисиком і запропонував одружитися. Соня прийняла пропозицію. Вони планували відремонтувати Замок та видавати газету для жителів Граничного світу. Бабуся, для якої Люцина написала три літери на стіні, вивчила решту літер, але найбільше їй подобаються А, Я та Ї.

У Королівстві

Люцина ходила на уроки, що мали її підготувати до навчання в Академії. Серпень вчився на короля і кожен день брав королівські уроки. Тигриця Іляна завжди супроводжувала королеву. Крутиголовці майже всі покинули Королівство. Нещодавно Імператор запросив королеву до себе з офіційним візитом, і вона погодилась.

Люцина хотіла швидше стати дорослою й обрати для себе якесь заняття. Вона двічі на тиждень відвідувала художню студію. Останнім часом принцеса ходила зажурена, бо голубка перестала приносити їй листи від Марка. Ні про що інше вона не могла думати.

Марко облишив навчання і подорожував. Він шукав відповіді на питання, які постають перед людьми, котрі передчасно подорослішали. Одного разу він відчув, як щось вкололо його в самісіньке серце і хлопець зрозумів, що падає. Коли він розплющив очі, то побачив над собою старого чоловіка. Той сказав, що хлопець вмирає без любові і мусить повернутися додому.

Чаклун із Імперії зник і в подібі чорного птаха шукає яйце. Де заховала його Люцина, знає тільки вона.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу